

(„Meelejahutajast“ ära trükitud.)

Mujuni kosjakaup

ehf

Naene oheliku otfas

Kentsakas-hull näitemäng

ühes waatuses,

peale kauba weel üks pea- ja sabaots.

Kirjutanud ja mänginud:

Mujun, worstimauga ja marjapiirituse kaupmees.

Näästas, teatri tunni-kunstnik.

Krobunoff, haritud maaldrijell.

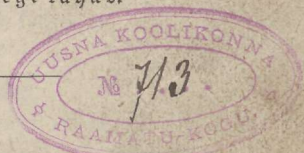
Trummilööja.

Mängukoht: kus keegi tahab.

Tartus.

Trükitud H. Paafmann'i kulu ja kirjadega.

1882.

Teoloogide Ederbergi ja Morfeldt'i kirjutas

77

Zensuri poolest lubatud. — Tallinnas, 13. Oktobril 1882.

617

Pea ots.

Trummilööja:

Ma teretan teid, auusad kuuljad,
Kes koftu tulnud pidule,
Ja nimelt auustut majaprouat,
Kell' pidupäewa peame.
Müüd olen jalad selga wõtnud,
Sest süda hüppab kõigest wäest,
Ja oleme kõik siia tõtnud,
Säält kaugelt kodumaja seest.

Me wõtsime kõik kärmest' tätte
Ja pidasime seda nõuu,
Et tooks teil näitemängu ette,
Mis just ei käi meil üle jõuu.
Ma ütlen seletuseks sõna,
Et teate, kes me oleme,
Ja kui meil mäng on liiga tena,
Siis palun: naeru pidage!

Ma ise olen trummilööja,
Sest waatke, trumm on minul wõöl,
Eht ma küll pole kange sõõja,
Mull siiski rammu raskele tööle.

See teine mees, kes tõmmab piipu,
 On naabru worsti-kaupmees Nujnn,
 Seal sagedaste jõime liifu
 Ja suus meil suitses tubak-junn.

Nujnn peab ennast peeneks Saksaks,
 Sest soowib ta ka Saksa naest,
 Ja eest ta palju raha maksaks,
 Kuid oh — kes tahab teda waest!
 Meil kolmas pois on kuulus maalder,
 Ja Krobunoff on tema nimi,
 Ei saa ta mees üks ainus taalder,
 Ehk tall küll silt mis ilma ime.

Seepärast nõuu tall warsti peetud:
 Ta kutsus kunsti-sõbra Räästa,
 Kes turule saab müüma weetud,
 Et piinast mõiks ta Nujnni päästa.
 Sest Räästal — ehk küll loodud mees —
 On stiiski naeste riided seljas,
 Ja ohelik on minu käes,
 Ja nüüd ta seisab müümal wäljas.
 Nujnn aga pettust ära näeb
 Ja naeseta ta waene jäeb.

See on see Nujnni kosja lugu,
 Mis täna teile ette toogem,
 Ja pärast täitkem tublist pugu
 Ja teelekastet pääle joogem.
 Ma palun kuuljaid — see on nali,
 Ja kriitil ärgu olgu wali.

1. Etendus.

Krobunoff: (Silt käes) Uiu, tuiu, hunta palju,
Tua taga tonta palju —

Uga ega siis see kedagi ei tee, — kui wa Nujnn aga mu sildi ära wõtab ja — hästi maksab. Tähed on auusad, Gesti keel ülewal, Sassa keel all. Wana Nujnn kaupleb ju kõigiga, Gesti lastega ja Sassi lastega. Tuleb Saks, see saab kolujaani kraami ja weini, -- tuleb Gesti mees, sellele annab Nujnn worstimaupa ja marjapiiritust oma kauplusest. Paraku aga, mis see maailm edeneb, — waesel maaldri sellil õige tubli kihutamine, kui nõnda-nimetatud uuema aja haridusest ei taha maha jääda. Peab inimesel hea nupp otsas olema — nagu näituseks (näitab otsest); mitmed teised ongi ju hariduse selja taha jäänud, aga mina seisan alati hariduse ees! Ennäh — siin seisab omegi tükk uuema aja haridust (näitab sildi peale), ja mina seisan ta ees! Enne oliwad meil poed, uuem aeg nõuab kauplusi, — mina tegin ka kobe kaupluse. Ega see küll kedagi ei tee, aga — see on see piirakas, et need uuema aja nõnda-nimetatud kauplused ikka weel neid wanu nõndanimetatud poe-wõlgu päriwad. Minul pole küll niisuguste era asjadega midagi tegemist, aga see wa Nujnn — tema on kui pöörane nende järele. Waewalt wiie rubla eest olen ta käest worsti ära sõõnud, mis see mehe kohta on — toodendid sõõwad palju rohkem, aga nende eest maksab uniwersiteedi kohus, see tähendab: nemad maksawad uniwersiteedi kohta ees — mina pean Nujnni ees maksma ja see on halb. Kui ta

nüüd sildiga rahul on — siis on wõlg forraga maksetud — sest kümme rubla on mu töö wennaste wahel wäärt — ja siis wõiks temaga jälle pisut kõneida. Ah, ah, sealt ta rühkibi ligemalle. Tere, paks saks, Nujnni isand!

Nujnnu: Morgen, plekkpüks Krobunoff. Mis waja? Kaupa minu poes sinu tarbeks pole! (Näägib rahwa poole) Sähärduste inimestega mina ülepea tegemist ei tee, kes maksta ei suuda. Kes minu poodi tuleb, toogu raha kaasa, muidu, wort tu, marß 'raus!

Krobunoff: (Kraatsib kõrwatagust) Mis ma pidin ütlemä ja mitte waletama, — üks lord oli üks moor ja mooril oli waar ja waaril oli üks kaupluse silt eht eliwärwidega walmis tehtud. Ja waar ütles moorile: (wõtab sildi) jähke moor, siin on te pöe silt, just nagu ise lästisite, Gesti ja Saksä keeles ja teie nimi peal ka, muud kui makske raha, siis pange ta wõi kas tua taha, sest ta on teie oma.

Nujnnu: Näe, mida moodi, no lähme temaga walguse ligemalle (astuwad rahwa poole). Mis see siis tähendab, Gesti keel ülewal, Saksä keel all? Kas sa ei tea, et Teitse Mann jeet über alles, über alles in die Welt! Aga kes sulle Krobunolale seda pidi õpetama!

Krobunoff: (Keerutab ennast jala peal sildiga, mõnda laulu ümiseses) Kas teate Nujnni isand, mina nägin täna öösse unes, üks ära umistanud wiina waat vina peaga, härja silmadega ja eesli kõrwadega ajas mind taga ja rääkis ise Saksä keelt.

Nujnnu: Noh, jah, — ja mis see siis minusse puudub?

Krobunoff: Ei ühtigi, aga see tuli mul nii meele ja täna, kui ma teie nime siia sildi peale maalisin, siis see tuli ka mu meele. Waatke, kas pole kenad tähed.

Mujnn: Ega ta ometi seda unenägu pole wälja mõelnud, et mind seega pahandada.

Krobunoff: Kuda te nüüd seda wõite arvata? — Waatke sildi äär ka maalitud.

Mujnn: See ei tähenda midagi, — ja mis need roosid siin nurkades peawad tegema? Mina kästisin ju lõwid maalida!

Krobunoff: (Umiseb laulu, siis) Minu ema ütles ikka: härjale anna heinu, hobusele kaeru, — aga ega see siis kedagi ei tee! Waatke, roosid maalisin ma selle pärast, et nad hoopis õrnemad ja ilusamad on kui lõwid ja roosidest on laulitud pitad laulud ja lood kirjutanud. — Ja, ja siis mina ei mõista lõwist maalida! Kas te Mai Roosi pole lugenud?

Mujnn: Ei, mina loen „Meie Derytse Seitungi,“ ja olen gepildet Mann, sest minu isa oli linnaprii ja tuht-
hoone direktor.

Krobunoff: Ja minu isa oli mõisaprii ja müüri-
sepp, ja mina olen haritud maaldri sell.

Mujnn: Aga lõwist ei mõista maalida.

Krobunoff: Ega see siis kedagi ei tee, wõtke aga silt, makske raha ja andke mulle täna prii õhtusöök peale kauba.

Mujnn: Wõi sealt kohast pigistab sinu king (näitab käega Krobunoffa lõhtu).

Krobunoff: Ei, waatke Mujnni isand, see'p see wiga just on, et ta sugugi ei pigista, sest üks haritud

maaldriješ ei ela ka mitte õhust ja armastusest ütsinda, nagu Teie ütlete.

Nujnn: Mina nii ei ütlegi, waid mina ütlen luh-tist ja liibest, aga sina ei saa ju sest sugugi aru.

Krobunoff: Noh teie ise pole sest ka wist mitte aru saanud, wähemaste pole teie liibe teid mitte nii (näitab Nujnni paksu kõhtu), — heh, heh, heh — te mõistate ju.

Nujnn: Argu tema mitte lõõpima hakatu. Kui mina mitte armastusest pole elama hakanud, siis see pole mitte minu süü, waid see wiga on mujal, — aga mis sina sest aru saad.

Krobunoff: Aru ma sest küll ei saa, aga seda ma tean, et ju wana poiss olete ja et naesterahwad teist ennast nii, nii nii (astub eemalle) — kolm sammu eemal hoiawad.

Nujnn: Mis ma sinuga tühja jägelen. Wõta oma fitt ja sõida, mina teda ei wõi tarwitada. Mina wõtan endalle Teitse proua ja siis peab Satsa keel ülewal olema. Ja kui sina mitte ei kobe lähe, siis lähen mina.

Krobunoff: No aga, priisbögi mulle ifka täna õhtu annate.

Nujnn: Ei seda küll mitte, aga head nõuu wõin sulle anda: maffa mulle wana wõlg ära, siis saad. Täna aga keeda oma roosid ära ja jöö siis hapu kapsaste eest. (Ära.)

2. Etendus.

Krobunoff: (Esmalt üksi pärast Käästas) Lagunud Nujnn! Pigista nüüd tühja kõhtu ja saa weel pilgata ka! Aga see tuleb kõik sest uuema aja haridusest! Ütlefiwad

ikka: haridus ei nõua sööki! Mina uskusin ka ja harisin ennast hoolega, lootes et ehk siis söögi himu hakkab vähenema, aga võta näpust, ühesugune hull ikka. Tulen siia Nujnni juure, ka heksa päeva sees wiie rubla eest worsti ära söödud, ja nüüd— nüüd Nujnn enam ei anna, enne kui wana poewõlg tasutud. Kuda inimene ometigi sähärdusest fimbatusest peaseks! (Laulab midagi) Näe, kes sealt tuleb, — tuttav nägu, muidu täieste wõeras.

Räästas: Kas te ei tea, kas täna keegi peaks mõnda rõõmulist õhtut pidama, et juhataksite minu sinna, muul on festpait hirmus hele, ja niisugusis paigus juhtub ikka mõnda suupäralist leidma.

Krobunoff: No ei tea ka, aga kes ta siis on, nägu tuttav muidu wõeras: kas ta pole mitte meie suweteatrist üks nõnda nimetatud tumm-mängija, wäärnimega Räästas?

Räästas: Ja kes tema siis on? Kas ta pole mitte see haritud maaldrißell, kes haridusega söögihimu tahab ära kautada, wäärnimega Krobunoff? Tere noorsand!

Krobunoff: Koh waata head inimesed leidwad ikka siin õelas maailmas kaastundlikka ja osawõtjaid hingesid.

Räästas: Kus nad siis peawad jääma? Maailmast nad ju wälja ei pease, — taewas ümberringi nagu kopel.

Krobunoff: Neh, neh! Tule mäletame seda kallist hingede kokkujuhutumist ka kehaliiku kokkupuutumisega, tule anna mu haritud suule üks matsakas musu! (wõtawad üksteise ümbert kinni ja annawad suud.)

Räästas: Aga nüüd jutusta mulle, mis suuri tegusid

sa sest ajast oled ära teinud, kui meie veel koos Rodasema koolmeistri teppi maitsesime? Sa tahtsid ju Piteri minna ja seal kuulsaks maaldriks õppida, aga kuidas ma nüüd näen, pinseldad sa üksi ajateivaid ja kõrtsi siltisid.

Krobunoff: (uhkelt) Mis sina minu jumalikust kunstist tead? Kes kuulsaks tahab saada, see peab ennast, nagu saaks ütleb „von der Pite ausdiinima.“ Kõrge kuulsuse eesmise redelipulga peal seisab ma juba ja pea nime-tawad juba kõik ajalehed minu nime — Postimehes ja Olewikus on ta sees olnud.

Räästas: Koh? Kas sa mõne kena tüki maalid, mis siis seal tiidetud sai?

Krobunoff: Ei seda küll just mitte, ma kuulutasin, et mina tellimisi töö peale wõtan? — Natukene willetsust on küll mu suurt ettewõtet takistanud, — aga see on nii sündinud kõige suurte meestega.

Räästas: (Wõtab Krobunofa ümbert kinni) Tule minu rinda (annab talle suud), ma näen sinu meele otsas hiilgab see suur pitsar, mis suur ja tõsine kunst sinna peale wajutanud. (Ohkades) — Jah waata, ka minu soowimised pole mitte kõik õitsenud ja wilja kannud, — aga siin minu rindas elab tundmine, mis mulle ütleb: Räästas, sinu nimi saab kord kunstitaewas kuld tähtedega hiilgama.

Krobunoff: Mis amet sull siis õiete on? Sinu riidetest ja muidu olemisest wõiksin ma arwata, et sa rätsep oled?

Räästas: (Waatab põlglikult Krobunofa peale) Rätsep? (pealtkuuljate poole) — Andke andeks selle inimesele, et ta nii üht kunsti jüngerit teatab! Ta ei tea, mis ta räägib!

(Krobunoka poole) Müüd kuule ja puhasta oma süda, lase lauliku sõnad, millede kuulutaja mina olen, oma südamesse woolada ja siis ütle, kas ma rätsep olen! — Kuule — „Tere, oh tere, mu noore põlwe lätti! Kõl on mind elu sinna tenna wintsutanud, wõitlusesse ja werde mind aeg taastanud“ — — — ehk „Ma'p mõtelnudgi, et tema tujuni sügawaste südames kannan, aga kui kuulid huludes mu pea ümber keerutasiwad ja kui surm oma werist wikatit mulle näitis — siis alles tundsin, kui wäga teda armastasin;“ wõi — „Kuidas sina julged mind, kõrge waimulist, nii põlgliku ameti osawõtjaks arwata, — ütsi sinu weri ja elu wõib seda ära kustutada.“ (Wiimaste sõnade juures tungib ta Krobunoku kallale).

Krobunokk: (Kartlikult) Ma näen, et sa suur näitemängi etendaja oled!

Räästas: (Hõhelt) Sa laulja — tenori laulja; mu hääl ulatab taewa kõrgusele — kuule — (ta laulab, aga ütsi wiletsad hääled on kuulda.)

Krobunokk: (pilgates) See toon oli küll weel maapinna madaluses, aga mitte taewa kõrguses!

Räästas: (Jätkab weel wiletsaid häälesid lauldes, pealtkuulajate poole.) See on ime, niipea kui ma laulma pean, ei taha heal hästi painduda. — Eesama õnnetus on muul ka näitemängi juures: pealtkuulajad hakkawad tohe naerma, ma ei tea, mis üle — wahetekk peab maha langema ja mina olen jälle „blameeritud.“ (Krobunoka poole.) Kas wõid mulle seda looduse saladust ära seletada? (Pealtkuulajate poole.) — ta ei wõi ja ma arwan teie ka mitte. (Krobunoka poole.) — ütle kas oled ta minu sõber?

Krobunokk: Alie mal!

Räästas: Aga mitte üksi sõnades vaid ka tegudes? Üks truu sõber on kõige kõrgem jumalik tinki — kas oled Sina mul see kõrge tinki?

Krobunoff: Alles mal!

Räästas: Siis laena mulle 20 kopikat! Vädi anna tohe parem rubla.

Krobunoff: Silmapilk. Wendade wahel on 20 kopikat ehk rubla ükstapuhas, — aga waata — (tõmbas tasku välja.) — siin pole midagi sees — kõik tohu wabohu.

Räästas: Kuidas ütleb laulik: Üks kuningriik 20 kop. eest. (Läheb ruttu riide kompsu juure. Sellega Krobunofa poole.) Tead, kes see on?

Krobunoff: See on riide komps.

Räästas: Ei ole.

Krobunoff: Noh, kes ta siis on?

Räästas: Nimed ei nimeta teda — aga sinule kui sõbrale tahan ma ütelda — see on minu Amalia.

Krobunoff: (Waatab usmata Räästa peale ja tähendab siis pealtkuulajatele, et Räästa peaaugud wiist segasid on.)

Räästas: Jah, ja nüüd tahame ta ära süüa!

Krobunoff: Keda, Amaliat!

Räästas: Ei mitte just teda, aga tema kalli mälestuse — need riided. —

Krobunoff: Ah, nüüd ma saan aru — — hm — pandiks panna? — Aga üttele, kuidas sina nende õnnelikuks omanikuks said?

Räästas: Minu sõbranna ja südameluninganna unustas nad siia — ma pidin nad talle ära saatma, aga nüüd —

Krobunoff: (täega näidates.) Perdüü! — (torraga ruttu riidekompsu oma kätte kistudes.) — Eöder, wend, — mul on mõte, mis wiiskümmend rubla wendade wahel wäärt! — (Mõlemad wõtawad üksteise ümbert kinni ja hüawad) Hurrah!

Krobunoff: Tead, sina paned need riided omale selga — siis wiin su Nujnni juure, ütlen, et just Saksamaalt oled tulnud ja müüa oled, ta waene mees otsib omale teist poolt.

Näästas: Eht wõime teda natukene tüksata ja tema rahapungast mõne rubla wälja pigistada, — oot', oot', ma lähen ja wahetan tohe oma riided. (Ära.)

Krobunoff: (lauab.)

(S. Kappeli „Ninanijsu“ wiisil.)

Kaupmees Nujnn on wilets, waene,
 Raha tall küll punga sees.
 Temal puudub Saksa naene,
 Seda otsib mures mees.
 Wiimaks arwab naese leidma,
 Ütleb: das is wunder-ips.

See pole muud kui filmatirjaks,
 Väris puhas ninanijs.

Wirgalt maalib böd kui päewad
 Kaunist silti Krobunoff.
 Kuivalt ajad mööda läewad,
 Nälg on tema parem toff.
 Lõppets läheb Nujnni juure,
 Et saaks sealt üks wäike tips.

See pole muud kui 20 20.

Meintene tangeft loodab
 Saada warsti tanu all',
 Tema praegu noort meest ood ab,
 Tutwats sai kui oli pall.
 Noor mees kummardades palus:
 Armasta mind, kena laps.

See pole muud kui 1c 1c.

Saksamaal on losja-poed,
 Kellest räägib Postimees;
 Tublid naesed, elu-toed:
 Seda armab iga mees.
 Aga päris tulehargid,
 Nägu walge just kui gips.

See pole muud kui 1c 1c.

(Kra.)

3. Etendus.

Mujun. (Tuast wälja tulles) Donnerwetter, las see
 pole lugu! Ei ma seda oleks uskunud, et paks Maret minule
 tulla ei tahaks. Wer ett früer so wass heert! Sa ommeti on
 muul raha nagu raba. Bin kein kerjaja nich, pin reif Mann!
 Aga nimm Eid, wõi wõtku pagan, inimene ei wõi
 raha pärast rahul olla. Tulewad wargad ja warastawad
 ää. Pitsbogen! Bean sellepärast raha saapa sääre sees
 warjul kandma. Unt in tas taskus is ooh was! Aga ei
 tea, miks tüdrukud mind ei taha? Wõi on tüdrufutel
 ka juba Noor-Gestlaste waim sees, kes Sasse enam ei
 falli. Muud ei wõi olla. On muul ju tänawu juba kabe-
 lümmetolmas lord kosjas käia, aga igalt poolt on mind

pika ninaga tagasi saadetud. Täna alles 7. Oktoober; kui mitu pika nina ei wõi ma jell kombel weel saada. Eid nimm all das Junk-Gesten! Aga ma tean, mes ma teen: Jäägu nad kõik wanaks tüdrukuts, mina neile enam ialgi kosja ei lähe. Donnerwetter, solh eine Zeit, solh Mädels mich aus sicken! Unt ih toh Salsa Nujnu! — Aga olgu, mis on, naest pean ma nüüd ometi wõtma, ilma ei saa ma läbi. Edaspidi saan uue sildi, das Eid Gesti Prabe sildi peal, nüüd tulewad need Eid Bauer jälle minu juurde ja palju Teitsch manni ja Teitsch froua ja Teitsch preili. Kes peab mull siis müüma? Ja ise läin ma sagedaste wäljas. Ei, nüüd ma tean, mis ma teen. Teits preillile lähen kosja, Teits preili wötan, küll see tuleb, ei saa its enam piff nina, olen kuulnud, Teitsland olla kosja kontor, kust igamees enesele ilusa ja rikka pruudi saada. Seda kuulutada Gesti Postimees sagedaste, tudas need Pauersmann minu Andlungis räägiwad. Salsa maalt tellin ma! Hurraa! (wäljas trummi pörin) — Aga mis kära see on? (Waatab wälja.) Seal ou ju its Man, kell frou köie otsas! Wot tebe rass! Wass is tas? Kas see wiimaks Teitslandist toodud naene ei ole. Mida kosja kontor muud tähendab, kui et seal tüdrukuid ja naissi müüakse. Tõeste, see naene on müüa, ega muidu teda köie otsas ei peetaks. Ja naesel üksna kena nägu ja rooswang! Nimm Eid. Pean katsuma, ehk saan selle naese enesele osta. Siis ei pruugi ise enam Teitslandist tellida. Salslased heldakse reif Mann olewat. Nii on muidugi sell naesel palju raha. Sell kombel saan naese ja hulga raha. Kuut sehwt. Kuut sehwt. Pean nende juurde ruttama.

4. Etendus.

N ä ä s t a s. (Naisteriides köis ümber, kelle otstast Krobunoff kinni hoiab, tulevad Nujuni poole; nende järele Trummilööja.)

Trummilööja. (lööb trummi.) Dstkee! Dstkee!
Dstkee!

Krobunoff: Kes tahab naist osta?

Trummilööja: Ilus ja hea, kena ja kaunis noor ja nägu, tasane kui tuike, wagur kui talleke.

Krobunoff: Eht Saksia sugu! Kõik mis Saksia on, on kõige parem maailmas.

Trummilööja: Auusad saksad, tulge ostma, tulge, tulgeeee!

Nujun: (astub välja.) Was kuut auusat Teits wäärtkaupa aaben?

Trummilööja: Naene on müüa, kas sa et näe. Ostta, osta, odaw ja hea.

Nujun: Naene müüa. Was tafs bedeit?

Krobunoff: Mina olen Saksiane ja Saksamaal on kosjakontorid, kus naist ostetakse ja müüakse. Säält olen ma naese ostnud, aga tahan nüüd jälle ära müüa ja teist wõtta.

Nujun: Donnerwetter! Was wer sehwt

Trummilööja. (pörutab trummi.) No kas ostad wõi? Ei meil ole palju aega wiita. Näe sealt tuleb teist; me peame edasi minema.

Nujun. Pea, pea! Kannata natuke! (waatab Näästast igast külgest.) Naistute üsna nägu. Kas tall on kritt-nolin?

T r u m m i l ö ö j a. Mitte märki. Kõik, mis näed, on tema ise.

K r o b u n o k k. Ja need ilusad musumokad, mis tall on. Magusamat musu ei wõi sa ilmaški saada. Iga musu omia kümme rubla wäärt.

T r u m m i l ö ö j a. Paljalt kümme rubla. Pool muidu ja raha tagasi.

M u j n n. Eid nimm! Seen ruubel! Ih arm Man. Ih soo wiil Geld aab nih. Gib see pillier. Ih aab ten soowill Gelt.

T r u m m i l ö ö j a. Saksamaal maksab niisugune oma tuhat rubla.

K r o b u n o k k. Kümmetuhat maksab, lamba pea! Seda pakuti mulle, aga ei annud. Tartu tahtsin tuua ja siin puhtast iuimese armastusest ära müüa.

M u j n n: Wiil, wiil is. Ich arm teits Mann.

T r u m m i l ö ö j a: Teits Mannil raha küll. Die wait. Sa wõid rõõmus olla, et sa peaaegu üsna muidu naese saad.

K r o b u n o k k: Tee ruttu ehk me lähme edasi.

M u j n n: Olgu siis. Nimm Eid. Küll wäähä raha, aga pean ostma. (Iseeneses) Kuut sehwt! Kuut sehwt! Saat nihtis! (Hakkab raha saapa seest wälja kiskuma.)

T r u m m i l ö ö j a: Waat nii, nii, see on õige tegu Nujnn. (annab trummile pihtra ja hüüab)

Armsad sõbrad, kuulda wõlke:

Nunni juurde lokku tõtke,

Kauniste ta täna kostnud,

Naese enesele ostnud.

M u j n n: Siin on. Seen ruubel. Ih arm Mann.
(Makjab raha wälja.)

Trummilööja: Ära sa nüüd enam kaeba. Nüüd rõõmusta ja hüppa ühe jala päält teise pääle.

M u j n n: (Pakub Käästale kätt ja tahab käe alt finni wötta.)

Laulab:

Tule, tule, tuike,
Kuku minu kaenlasse re.

Tule nüüd oma kaasakese juurde, kes eht Teits Man on ja anna oma roosiwangi, lei roosihuulte peal, kiidetud mesimagus musu.

Trummilööja: Ära liias ahnuses wärwi huulte pealt ära ime!

M u j n n: Saad nihts. Wole karta, ju Teits frau. Käästas paneb wasta, aga Mjnnu hakka hümbert finni ja annab suud.)

Trummilööja ja Krobunokk: Soowime õnne!
Soowime õnne!

M u j n n: (Kargab korraga ehmatades tagasi.) Donnerwetter. Nimm Sid. Mis see on? Terawad habemetüükad puutusiwad mulle wasta. Kas see kellegi naene on?

Trummilööja: Salsamaal on kōik asjad isewärki, nii ka naesed.

M u j n n: Nimm Sid! Ei see ole õige lugu. (Hakkab Käästast uueste waatama, kes nüüd tanu maha wõtab.)

Trummilööja ja Krob.: Glagu noor paar! Glagu!

M u j n n: Donnerwetter! Nimm Sid! Mind on petetud, petroogen! See ei ole ju frou nih, see on Man!

Krobunokk ja Trummilööja: Mees jah, nagu näed.

M u j n n: Poliscisfe, politseisfe wiin teid. Seen

ruubel minule petnud. Kas see pole temp. Nimm Sid. Naese ostsin teie käest aga mitte meest. Mehi aga ei olla Saksja maalgi luba müüa. Müüd lähed seegi minu käest ära ja mina pean pärani suuga takka järele vaatama.

Trummilööja: Waigista ennast, Nujnn. Sa tead, et Saksja maal kõik imeasjad sünniwad ja nii võib siis ka seda juhtuda, et sealt toodud naene ennast siin meheks muudab.

Nujun: Nimm Sid. Aga seda ma ei wõi jätta, politseisse pean ma minema. Minu seen rubel maha wisatud, wutsh is!

Krobunoff: Kannata pisut, Nujnnife. Siin kümme rubla jääb sildi maksuks.

Näästas: Kui sa kaebama lähäd, siis tea, et terve Tartu linn sinu lugu teada peab saama, ei, kõik Eesti rahwas. „Eesti Postimees“ ei ole siit kuigi laugel; küll tema kõik maailma ette kannab.

Trummilööja: Tulewasesse numbrisse tuleb juba lugu.

Nujnn: Nimm Sid. Wõtke siis oma kümme rubla, aga ärge lugu wälja lobisege. Muidu saan ma kõigile Tartu linnale naeruks ja ei saa wiimaks naist sugugi. Aga seda ma ütlen: Is wass is, aga Saksja maalt kosjafontorist ei telli ma eneselle ometi mitte naist. Puhas pettus seal. Katsun parem kodu pool jälle õnne. Kõige parem nõuu on, kui jälle Eesti neiudelgi kosja lähän. Eesti leeli silt nüüd on mull, mida Postimees nii kangeste nõuab, ja kui ma nüüd edaspidi Eesti Postimeest hakkam lugema, loodan ma kindlaste, et õnne järjele saan.

Kui tema neiudele head nõuu annab ja mind kässib wasta wõtta, küll nad siis mulle, praudiks tulewad. Tuleb eht neid wiimaks kaskümmend kolm tükki korraga pakkuma. Diisa!

Saba ots.

Krobunoff: Mu kallis Nujnn, ää ole turi, sest käes meil praegu pidupaewad.

Näästas: Ää ole nii kui karja Muri, su filmad warsti pruuti näewad.

Nujnn: Is gut. Ma tahan pöörda meelt, et ei ma eksi õigelt teelt.

Kõik: (laulawad) Käes on nüüd mängi lõpetus,
Ja see on jutu õpetus:
Et armastust ei osta saa,
Kui sa la worsti-kaupleja.

Trummilööja: Sutt otsas, tehtud meie tööd,
Nüüd jumalaga, head ööd!

EESTI
RAHVUSRAAMATUKOGU
AR

1-99-00877 wabas

Arstis Tawastus
ja Lutskepaz
Papa Karla

Kõik: (laulawad) Käes on nüüd mängi lõpetus, Ja see on jutu õpetus: Et armastust ei osta saa, Kui sa la worsti-kaupleja.

6
EESTI RAHVUSRAAMATUKOGU

AR1-99-00877